

Sygn. akt XI W 3969/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 r.

sprawy **S. R.**

syna M. i M. z d. G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 06 czerwca 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 18.04.2014 r. o godzinie 17:45 na ul. (...) w W..

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

I. obwinionego **S. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że ustala datę popełnienia wykroczenia na dzień 13 czerwca 2014 roku i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 1 i 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt XI W 3969/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Straż Miejska m. st. W. prowadziła czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem polegającym na przekroczeniu o 34 km/h dozwolonej prędkości przez samochód marki H. o nr rej. (...) w dniu 18 kwietnia 2014 roku, o godzinie 17⁴⁵ w W. na ulicy (...). Zdarzenie zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów. W toku czynności wyjaśniających ustalono, że właścicielem tego pojazdu jest L. F. M. (Polska) w W.. Podmiot ten wezwany został do wskazania osoby, której powierzył przedmiotowe auto w dniu 18 kwietnia 2014 roku o godzinie 17⁴⁵. W odpowiedzi jako użytkownik pojazdu wskazana została firma (...) sp. z o.o. w W.. (...) sp. z o.o. w W., jako użytkownik przedmiotowego samochodu wezwana została do wskazania osoby, której powierzyła przedmiotowe auto w dniu 18 kwietnia 2014 roku o godzinie 17⁴⁵. W odpowiedzi nadesłano oświadczenie,

wskazujące jako użytkownika S. R.. Następnie do S. R. wysłane zostało wezwanie do wskazania w terminie 7 dni osoby, której powierzył przedmiotowe auto w dniu 18 kwietnia 2014 roku o godzinie 17⁴⁵ do kierowania. Wezwanie to zostało odebrane przez niego osobiście w dniu 6 czerwca 2014 roku. W dniu 16 czerwca 2014 roku S. R. skierował do Straży Miejskiej m. st. W. pismo, w którym nie wskazał osoby, której powierzył pojazd do kierowania w dniu 18 kwietnia 2014 roku o godzinie 17⁴⁵.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: notatki urzędowe (k. 1-3, k. 25, k. 26), wezwania (k. 4, k. 7-8, k.12), informację (k. 6), zwrotne potwierdzenia odbioru (k. 9, k.13), oświadczenie (k. 10), pismo obwinionego (k. 14-18), dokumentację zdjęciową na CD (k.67).

S. R. w chwili popełnienia czynu miał 31 lat. Zatrudniony jest w (...) sp. z o.o. w W.. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu syna. Według oświadczenia jest osobą niekaraną (dane osobowo-poznawcze k. 22, k. 26, k. 39).

Obwiniony przesłuchany w toku czynności wyjaśniających (k. 24) wskazał, że nie jest w stanie stwierdzić, komu powierzył pojazd, albowiem okazane mu zdjęcie jest niewyraźne. Nadto załączył on wyjaśnienia na piśmie (k. 23), w których podniósł, że twarz na zdjęciu była niewyraźna, a nie chciał wskazywać osoby, co do której nie miał 100% pewności, że to ona prowadziła pojazd.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 3 lipca 2015 roku (sygn. akt XI W 3969/15), skazał obwinionego za zarzucany mu czyn i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł, a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 100 zł (k. 54).

Sprzeciw od wskazanego rozstrzygnięcia w ustawowym terminie złożył S. R. (k. 60).

Sąd zważył, co następuje.

Sąd wyjaśnienia obwinionego uznał za niewiarygodne w części (k. 23, k. 24). Obwiniony w swoich wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu podnosząc, że zdjęcie jest niewyraźne i nie jest w stanie rozpoznać kierującego pojazdem, a nie mając stuprocentowej pewności nie może wskazać osoby prowadzącej pojazd. W aspekcie nieprzyznania się do winy wyjaśnienia obwinionego stanowiąc mogły jedynie linię obrony. W swoim piśmie procesowym obwiniony akcentował aspekty prawne dotyczące jego zobowiązania do wskazania komu powierzył pojazd do kierowania. Tego stanowiska, zdaniem Sądu nie można zaakceptować. W zakresie dotyczącym nierozpoznania kierującego pojazdem na zdjęciu, jego wyjaśnienia należało uznać za wiarygodne, albowiem żaden dowód ich nie podważył. Niemniej jednak wskazać należy, że obwiniony w swoich wyjaśnieniach odnosił się wyłącznie do okazanego mu zdjęcia. W sprawie nie było przy tym żadnych podstaw do uznania, że obwiniony nie posiadał wiedzy, komu powierzył pojazd do kierowania. Do tej okoliczności obwiniony w swoich wyjaśnieniach nie odniósł się.

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 25, k.26), wezwań (k.4, k. 7-8, k. 12) informacji (k. 6), zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 9, k. 13), dokumentacji zdjęciowej na CD (k. 67). Zważyć należy, iż strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności tych dokumentów, zaś Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Nie kwestionując autentyczności i prawdziwości pisma procesowego obwinionego (k. 14-18), wskazać należy, że pismo to zawierało stanowisko procesowe obwinionego co do możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Stanowisko to, jak wskazano powyżej, nie mogło zostać zaakceptowane.

W świetle dokonanej analizy materiału dowodowego w sprawie Sąd uznał, że S. R. jest winny tego, że w dniu 13 czerwca 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 18 kwietnia 2014 roku o godzinie 17⁴⁵ na ul. (...) w W.. Sąd zmienił opis czynu, wskazując datę jego popełnienia na 13 czerwca 2014 roku. Wskazać bowiem należy, że obwiniony zobowiązany został do wskazania w terminie 7 dni komu powierzył pojazd do kierowania. Obowiązku tego nie wypełnił więc 7 dnia od chwili otrzymania

wezwania, a nie jak wskazano w zarzucie w dniu otrzymania wezwania. Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona czynu określonego w art. 96 § 3 kw, bowiem będąc prawidłowo wezwany do wypełnienia obowiązku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, nie wskazał osoby, której powierzył auto. Kierowca pojazdu ma przy tym obowiązek wskazania komu powierzył pojazd nawet w przypadku, gdy fotografia jest niewyraźna i nie sposób rozpoznać na niej prowadzącego pojazd. Okazanie zdjęcia i rozpoznanie bądź nie osoby na nim się znajdującej, nie jest elementem, od którego można uzależnić wypełnienie wskazanego obowiązku.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższy przepis pozostaje w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Natomiast, na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższe uprawnienie przysługuje Straży Miejskiej w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 129b ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym - a więc także wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego (art. 129b ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 roku (sygn. akt I KZP 16/14, Lex nr 1508864), strażnicy gminni (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego o czyny z art. 96 § 3 kw. Art. 96 § 3 kw jest zgodny z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W tej kwestii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 roku (sygn. akt P 27/13, Lex nr 1438115). Zgodnie z tym orzeczeniem, art. 96 § 3 kw jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji. Podobnie Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się w wyroku z dnia 30 września 2015 roku (sygn. akt K 3/13, Dz.U. z 2015 r. poz. 1557), gdzie stwierdził, że art. 96 § 3 kw jest zgodny z art. 42 ust. 2 i 3 i art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie Sądu obwiniony zarzucanego mu czynu dopuścił się działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony odmawiał wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania. Miał przy tym pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku. Nie wykonał go jednak zastraszając się, w swoim błędnym przekonaniu, działaniem w ramach swoich uprawnień, jak również brakiem nierozpoznania osoby prowadzącej na fotografii. W związku z powyższym uznano, że obwiniony miał zamiar popełnić czyn zabroniony i chciał go popełnić. W ocenie Sądu czynowi obwinionego należało również przypisać społeczną szkodliwość w stopniu przeciętnym, mając przy tym na względzie rodzaj zagrożonego dobra prawnego, jak również stopień naruszenia obowiązków. Należy mieć przy tym na względzie okoliczności sprawy, w tym wysoki stopień zawinienia obwinionego, który działał w zamiarze bezpośrednim, mając pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku. Nadto, S. R. jest on osobą w pełni dojrzałą, ukształtowaną społecznie, mającą świadomość istnienia zachowań zakazanych jak również ciężących na nim obowiązków, zaś w chwili czynu nie zachodziły wobec niego żadne okoliczności wyłączające czy też umniejszające jego winę.

Sąd uznając, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze jest odpowiednia, jeżeli chodzi o stopień winy i społeczną szkodliwość czynu, spełni także swoje cele w zakresie prewencji zarówno indywidualnej jak i ogólnej.

Sąd, na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw. w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 150 zł. W ocenie Sądu brak było podstaw do chociażby częściowego zwolnienia obwinionego od obowiązku uiszczenia tych kosztów